

тънка и гладка като риба, изпъна се, прозя се и наведе глава. Така бѣше свикнала всѣка сутринь: като я пуска отъ вжето, да я поглади и да ѝ продума нѣщо галено. Но този път Ванко не я отвърза, само я помилва по шията, потупа я по гърба и се загледа въ нея.

— Е, Мицке, нѣма вече да сме заедно, — рече той тихо. — Отъ днеска съмъ на училище.

Теличката каточели го разбра, наведе се надъ празната ясла, подуши и се дръпна на страна.

— Нѣма вече, нѣма, — повтори той тжжно и тръгна къмъ хармана. — Догодина пакъ.

Първиятъ день отъ учебната година бѣше толкова приятенъ, колкото и последниятъ. Следъ толкова дълга раздѣла пакъ се видѣха съ учителя си, а нѣмаше още уроци, нѣмаше изпитване. Гледаха се съ него като съ стари приятели. Той ги дигаше единъ по единъ, разпитваше ги какъ сж прекарали лѣтото, какво сж работили.

— А ти, Ванко, много си почернѣлъ, — погледна и него учителтъ.

— Почернѣхъ, — отвърна Ванко ухилень.

— Много трѣбва да си работилъ.

— Работихъ.

— Какво работи?

— Пасохъ теличката. — Ванко наведе глава и помълча. — И помагахъ на нашитѣ по жетва.

Учителтъ го похвали, похвали и другитѣ.

Така мина първиятъ день отъ новата учебна година.

Ванко се увлѣче въ новитѣ игри, видѣ се съ мнозина отъ другаритѣ си, съ които рѣдко се срѣщаше презъ лѣтото, и пакъ забрави теличката. Само когато учителтъ го попита, той си спомни за нея и се помжчи да си представи, какъ ли прекарва тамъ, съ селската чарда.